

# Kaçak / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Kaçak / dedektif hikaye HİKAYE: KAÇAK

Nişantaşı'nda babadan kalma eski dairemde sabah kahvemi içerken, apartmanımızın kadim emektarı Şükrü Efendi'nin kapıma erkenden bıraktığı gazetede ki haberlere göz atıyordum. Edebiyat ve sanat yazıları içeren gazete ekine el atmıştım ki, küçük dostum suyunun bittiğini bir kez daha kibarca havlayarak bana bildirdi. Üçüncü uyarının kibar olmayacağını bildiğimden, yerimden doğrulup Totti'nin su kabını doldurdum.

Yeterince ayıldığımı hissettikten sonra, oturduğum bu semt için sabahın körü denilebilecek bir saatte, "Foks Teriye" cinsi akıllı ve biraz inatçı dostumu gezdirecektim. Sessiz salonumun baş köşesinde duran, koyu kahverengi deri berjerime geri dönmek üzereyken kapı çalındı. Aynı zamanda ofis olarak da kullandığım evime bu saatlerde bir misafir ağırlamaktan pek haz etmem. Özellikle randevusuz, habersiz kapımı çalanlar, beni hep tedirgin etmiştir.

Totti, adının hakkını vererek, benden önce davranıp kapıya doğru çevik bir hamle yaptı. Gözetleme deliğinden baktığımda küçük bir erkek çocuğu gördüm. Onu korkutmaması için, Totti'yi kucağıma alıp, kapıyı öyle açtım. Çocuk yedi sekiz yaşlarında görünüyordu. Başını öne eğmiş karşımda konuşmadan duruyordu. Totti'nin havlaması ile irkilerek kafasını kaldırdı. Göz teması kurmaktan yoksun bir şekilde bana isminin İrfan olup olmadığını sordu. Benden aldığı teyit sonrası, elindeki küçük sarı zarfı uzattı. Zarfı elimle tarttığım anda çocuk, soru sormama fırsat vermeden, bir anda toz oluverdi. Sağ elimde zarf, sol elimde köpeğimle beraber dairemin kapısında kalakalmışken, apartmanın eski ve ağır kapısının gürültülü kapanma sesi boş ve loş merdiven aralığında yankılandı.

Kapıyı kapatıp salona, koltuğuma yöneldim. Zarfa alıcı gözle

baktığımda üzerine zarif bir el yazısı ile adımın ve soyadımın yazılmış olduğunu gördüm. “Gizli bir hayranın var herhalde İrfan Pat” dedim içimden. Bu husustaki yanılgım, zarfı açınca ortaya çıktı. Özenle dörde katlanmış, kalın sarı bir kağıt vardı zarfın içinde. Zarfın üzerindeki yazı ile aynı elin marifeti, bana yazılmış bir mektuptu bu.

Sayın İrfan Pat,

Sizi samimi bir arkadaşım aracılığıyla buldum. Lütfen size böyle yakışsız bir biçimde ulaşmış olmamı mazur görün. Ancak, telefonumun dinlendiğini ve zaman zaman takip edildiğimi düşünmemden ötürü başka bir seçenek bulamadım. Eminim, siz keskin zekanız ile, çok daha mantıklı bir yol bulurdunuz. Ancak benim aklıma bir tek bu yol geldi.

İsmim Derya Özel, otuz beş yaşındayım. Bir bankada şube müdürü olarak çalışıyorum. Çalışıyordum desem daha doğru olur sanırım. Evli değilim. Başımdan bir evlilik geçti zamanında, ama yürümedi. Dört gün öncesine kadar bir erkek arkadaşım vardı. Bir cinayete kurban gitti. Cinayeti işleyen her kimse, suçun üzerime kalması için bir plan yapmış olmalı. Bu sebeple cinayetin baş şüphelisi olarak aranıyorum. Belki haberlerde okumuşsunuzdur. “Eşini aldatan koca, sevgilisinin kurbanı oldu” tadında haberler çıktı. O bahsi geçen “sevgili” benim. Ancak Başar’ı ben öldürmedim. Son nefesini verirken yanımdaydım sadece. Bu hain bir tuzaktı. Suçun üzerime kalacağına emin olduğum an, oradan kaçmaya karar verdim. Polis beni dinlemezdi. Tutuklanırdım. Böyle bir şey yaşamaya gücüm yok. Herhalde dayanamaz, ben de ölürdüm.

Sizden ne isteyeceğimi anlamışsınızdır. Ama yine de açıklayayım; sizden bu cinayeti aydınlatmanızı ve ismimi temize çıkarmanızı istiyorum. Hizmetinizin maddi karşılığını ödeyeceğim.

İlgileniyorsanız, şartlarınızı görüşmek ve ayrıntıları size aktarmam için bugün 10.45’te Nişantaşı Yalvaç Abi Kitabevi’ne

gelin lütfen.

İlgilenmiyorsanız, sizden tek ricam bu mektubu imha etmeniz ve unutmanızdır.

Buluşma saatine, Totti'yi gezdirip, duş alıp, geniş bir kahvaltı edecek kadar vakit vardı. Bu işten pek hoşlanmamıştım. Ancak genellikle insanların haz etmedikleri işleri yapma karşılığında para alıyordum.

Hukuk fakültesini bitirip, bir avukatlık bürosunda çalışırken karar vermiştim özel dedektif olmaya. Sonra, ilgi alanım olan kriminoloji üzerine uzmanlaşmak için Almanya'da bir yüksek lisans programını tamamlamıştım. Başlarda biraz hobi gibi ilerleyen işimde yıllar geçtikçe profesyonelleşmiştim. Son on yıldır aileme maddi anlamda yük olmuyor, paramı bu işten kazanıyordum.

Ülkemizde, genellikle kendisine boynuz takan eşini takip ettirmek isteyenlerin aklına gelir bu sektör. Bense boynuz davalarından hep uzak durdum. Daha ciddi işlerle adımlı duyardum.

Fakülteden en yakın arkadaşım Fatih'in ağabeyi Cinayet Masası'nda komiserdi. Muhakkak onun da etkisi olmuştu bu işe heveslenmemde. Sonraları kopmadık. Yılmaz Komiser ile adı konulmamış bir ortaklığımız oluverdi. Bazı faili meçhul cinayetlerde kayıt dışı olarak yardımına başvurduğu dahi oldu. Ancak genellikle onun kapısını ben çalardım. Bunlar genellikle yetki alanımı aşan durumlardı.

İşte Derya Özel'in bu özel durumunda da, ister istemez bir safhada Yılmaz Komiser'i aramam gerekeceğini hissettim.

Derya Hanım'a beni tavsiye eden şu samimi arkadaşının kim olduğunu fazla düşünmedim. Eski bir müşterimdi mutlaka. Bu mesleğin en büyük reklamı, yeni nesil pazarlamacıların "word of mouth" olarak andığı kulaktan kulağa yayılan referanslardı.

Totti'yi gezmeye çıkardım. Parka yetişmeden yol kenarındaki bir kızılıcık ağacının dibine işeyiverdi. Maçka Parkı'nda da diğer işini gördü. Sonra kabahatini başarısızca örtmeye çalıştı. Onu gücendirmemek için, dışkısını yanımda getirdiğim poşetle ona çaktırmadan alıp çöpe attım. "Gündüz okuldan kaçıp, parkın kenarındaki ıhlamur ağacının altındaki bankta öpüşen liseli sevgililerin ayakları kirlenmesin" dedim içimden.

Eve doğru yürürken, bir yandan da usul usul etrafıma dikkat kesildim. Derya Özel'in bana ulaştırdığı mektubun peşine takılmış birileri olabilirdi. Beni gözetleyen kimseyi fark etmemiş olmanın rahatlığı ile evimin karşısındaki yeni nesil kahve dükkanı Vi İstanbul'un önünde duran genç arkadaşına gülümseyerek "günaydın" dedim. O da tebessüm ile karşılık verdi. Totti'ye hemen hemen her sabah olduğu gibi, iki çekirdek kavrulmuş kahve ikram etti. Küçük dostum sabah kahvesini mideye indirdikten sonra arkadaşın elini yalayarak teşekkür etti. Geçenlerde veterinerine sormuş, günde üç dört adet kahve çekirdeğinin zararı olmayacağını öğrenmiştim.

Eve girer girmez duşa girdim. İyi geldi. Nedense, bir cenazeye gider gibi simsiyah giyindim. Çıkmadan pencereden dışarıyı süzdüm. Hafif yağmur başlamıştı. Siyah deri ceketimi sırtıma alıp çıktım.

Yalvaç Abi'nin dükkanı evime beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Saat tam 10.44'te içeriye girdim. Otuzlu yaşların başında görünen, koyu kumral saçlı güzelce bir hanım beni karşıladı.

"Hoşgeldiniz."

"Hoşbulduk" dedim, "yeğenime bir kitap bakmak istiyorum."

Gülümsedi. Kendi gibi gülümsemesi de güzel ve huzur vericiydi.

"Kaç yaşında acaba?"

“Üç yaşında bir kız çocuğu.”

Söylediğim yalandan ötürü en ufak bir utanma duygusu hissetmedim.

Tam ilgili kitapları bana gösteriyordu ki, bir bakışta Derya Özel olduğuna emin olduğum hanımefendi içeriye girdi. Hava kapalı ve yağmurlu olmasına rağmen, yüzünün neredeyse yarısını kaplayan simsiyah güneş gözlükleri takmıştı. Göğsüne kadar inen parlak siyah saçları, hokka gibi küçük bir burnu ve dolgun pembe dudakları vardı. Vücudu ince ve boyu uzundu.

İçeri girince doğrudan bana bakıp “ben yan taraftaki mobilya mağazasına bir bakıyorum, işiniz bitince gelirsiniz” deyip çıktı. O çıktıktan sonra keskin, baharatlı parfümü burnuma ulaştı. Hoş bir kokuydu.

Dükkanda bir dakika daha oyalanıp, daha sonra uğrayacağımı söyleyerek çıktım.

Hemen komşu mağazaya girdim. Ev eşyaları ve mobilya satan bu geniş mağazada, Derya Özel’i hemen girişte sağda krem rengi bir berjerin fiyatını incelerken buldum. Bacaklarını örten uzun gri pardösüsünü ve simsiyah gözlüklerini çıkarmamıştı. Yanına yaklaştığımı hemen fark etti.

Yüzüme bakmadan “takip edilmemiş olduğunuzu umuyorum” dedi kısık sesle.

Tereddüt etmeden “edilmediğimi düşünüyorum” dedim.

“Bu mağazanın diğer sokağa açılan, girdiğinizden farklı bir kapısı daha var” dedi.

Başımı sallayarak anladığımı teyit ettim.

“Şimdi acele etmeden ilerleyip o kapıdan çıkacağım. Sizden ricam içeri girdiğiniz kapıdan çıkıp, on beş dakika sonra benimle Amerikan Hastanesi’nin giriş katında solda bulunan kafeteryada buluşmanız” dedi.

“Peki” dedim fazla sorgulamadan. Adı cinayet faili olarak geçen birinin temkinli hareket etme hakkı vardı elbet.

On beş dakika sonra Derya Özel ile hastane kafeteryasında oturuyorduk. Kot pantolonunun üzerine yuvarlak vücut hatlarını gösteren siyah boğazlı dar bir kazak giymişti.

Son derece güzel yüzünü eşsiz bir şekilde tamamlayan yeşil gözlerinin içindeki hüznü gördüm. Dokunsam ağlayacaktı. Dokunmadım ben de.

Fiziksel zarafeti ile uyum gösteren kibar bir konuşması vardı.

“Kırkında birine göre çok genç gösteriyorsunuz” dedi gülümseyerek.

“Teşekkür ederim, çok zarıfsınız” dedim gülümsemesine eşlik ederek, “saçlarımdaki kırlıklar olmasa size hak vereceğim.”

“Hayır, samimi söylüyorum” diye üsteledi.

“Sağolun” demekle yetindim. Bir an önce konuya girmesini istiyordum.

“Fazla vaktim olmadığından konuya girmek istiyorum” dedi.

“Buyrun” dedim başımla onay vererek.

“Başar ile bankada tanışmıştık. Kendisi değerli bir müşterimizdi. Bir yıldır kendisi ile gönül ilişkimiz de vardı. Sorunlu bir evlilik yaşıyordu. Ancak henüz boşanmamıştı. Bu yüzden buluşmalarımızı gizli tutardık. Beşiktaş’ta kendisine ait ama sık kullanmadığı bir dairesi vardı. Genellikle orada buluşurduk. Dört gün önce akşamüstü yine o dairede buluşmuştuk.”

Konuşmaya devam edemedi. Titremeye başlayan dolgun dudakları ve incelen sesinden ağlamak üzere olduğunu anlamıştım zaten. Bir duygu boşalması yaşadı. Hızlıca toparlanması gerektiğini düşünerek çantasından çıkardığı Selpak mendil ile gözyaşlarını

sildi. K     bir el aynası   kardı sonra. Y     bakarak akan makyajını temizlerken “kusura bakmayın” dedi ağlamakla çatallaşan sesiyle. Uzun ve zarif boynunu b  km    , h    nl   h    nl   önüne bakarken, bu haline kayıtsız kalamadım.

“Ne kusuru” dedim, “  zg  n olmakta çok haklısınız, kaybınız i  in   zg  n  m.”

“Sağolun” dedi titreyen sesiyle.

“Lütfen devam edin.”

Kendini toparlayıp konuşmaya devam etti.

“O gün Başar’la bulu  mu  t  k. Bu bizim için bir rutin olmuştu. Haftada iki defa mutlaka Beşiktaş’taki dairesinde bir araya gelirdik. Eve girdikten sonra salonda bir şeyler içtik. Sonra birlikte yemek yaptık ve yedik. Yatmak i  in odaya çekildik. Yorgun olmamıza rağmen, birbirine değen tenlerimiz, mıknatıs etkisi ile bizi yapıştırdı. Meğerse son sevi  memizmi  .”

Acılı bir i   çekerek devam etti.

“Onu yatakta bırakıp banyoya girdikten sonra olanlar oldu.   nce, du   alırken içeride bir gürültü koptuğunu fark ettim. Bir ba  rı  maydı sanki. Sonra -hiç unutamıyorum- pe   pe  e iki el silah sesi geldi. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Ani bir refleksle banyonun kapısını kilitledim, hemen kapı önündeki çamaşır makinesini de var gücümle kapının önüne ittim. Banyonun ışıını kapatıp küvetin içine girdim. Titreye titreye sesimi çıkarmamaya gayret ederek ağladım. Sonra dışarıdan gelen sesleri duyabilmek i  in kulak kesildim. Eve birilerinin girmiş ve Başar’ı öldürmüş olduklarını hissettim. Az sonra banyo kapısını kırıp beni de öldürecekler diye d    nd  m. Ne kadar orada kaldım bilemiyorum ama hiç ses gelmediğine iyice emin olup, cesaretimi topladım ve banyodan dışarı   ıktım. Koridora bakındım.   ıt çıkmıyordu. Hemen yatak odasına koştum. Başar kanlar içinde yatakta yatıyordu. Onu görür görmez bir çığlık attım. Cesaretimi toplayıp yanına yaklaştım. Hiç

kıpırdamıyordu. Çoktan ölmüştü. Ellerimi başıma koyup yere çöktüm. Sanırım birkaç saniye öylece kalakaldım. Tam doğrulup Başar’a bir kez daha bakacakken, başımın arkasına bir darbe aldım. Gözlerim kararmış. Uyandığımda ışıklar kapalıydı. Başar’ın yanında yatıyordum. Önce bunları bir rüya sandım. Sonra sağ elime değen sert bir cisim olduğunu fark ettim. Bu metalik cisim bir tabancaydı. Kalkıp Başar’a bakınca kanlar içinde yattığını gördüm. Bu bir rüya değildi. Çığlık çığlığa yataktan fırladım. Sonradan düşündüğümde yarım saat kadar baygın yattığımı anlıyorum. Muhtemelen suçu bana yıkmak için elime cinayet silahını tutuşturmuşlardı. Aklıma başka bir açıklama gelmedi. Bunu fark etmemle beraber başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Gözüm karardı. Önce ne yapacağımı bilemedim. Sevdiğim adam öldürülmüştü. Beni cinayet faili olarak tutuklayıp ömür boyu hapse tıkacaklardı. O an bir karar vermem gerekiyordu. Silahı öylece, üzerinde parmak izlerimle bırakıp, kaçmayı seçtim. Aptal kafam! Şimdiki aklım olsa silahı temizlerdim.”

Sonra durdu.

“Neler söylüyorum ben?” dedi kendine şaşıyormuş gibi bir tavırla. Ben ağzımı açamadan konuşmaya devam etti.

“Kaçarken aklıma Harrison Ford’un Doktor Kimble’ı canlandırdığı Kaçak filmi geldi. Kendimi aynen onun gibi hissettim. Sanırım bu beni biraz rahatlattı ve salim kafayla düşünmemi sağladı. Hemen yalnız yaşadığım evime gittim. Bana bir hafta kadar yetecek eşyalarımı küçük bir valize koyup, Silivri’de rahmetli anneannemlerden kalma evimize gittim. Bu evin tapusu yurtdışındaki kuzenimin üzerinde olduğundan şüphelenmezler diye düşündüm. Eve giderken de izim sürülmesin diye dört farklı taşıt değiştirdim. Sonra, size mektupta bahsettiğim samimi arkadaşım Ece’ye ulaştım. Kendisi hayatta gözü kapalı güvenebileceğim ender insanlardandır. Bana sizi önerdi ve işte buradayız.”

Ece’yi hemen hatırladım. İki yıl kadar önce, öldürülen

kardeşinin katilini bulmuştum.

Derya Özel derin bir soluk aldı. Artık onu bölmemin vakti gelmişti.

“Derya Hanım, lütfen size birkaç soru sormama izin verin.”

Birden ruh halinin değiştiğini fark ettim. Beni dinlemeden ellerime uzandı ve titreyen elleri ellerimin üzerine kapaklanmış vaziyette konuşmaya devam etti.

“İrfan Bey, size yalvarıyorum. Acım çok büyük. Başar’ımı kaybettim. Şimdi onun katilleri benim mahkum olmamı sağlayacak. Eğer bu cinayet bana yıkılırsa yaşamamın hiçbir anlamı kalmaz.”

Panik içerisindeydi. Onu biraz rahatlatmam iyi olur diye düşündüm.

“Derya Hanım, lütfen sakin olun” dedim, “şimdi beni dikkatle dinlemenizi rica ediyorum.”

Bu işi kabul etmeyeceğimi düşünmüş olacak ki, yine panikle atıldı.

“Bakın İrfan Bey, bu işin maddi karşılığını ödemeye razıyım. Ece ne ödediyse iki katını ödemeye razıyım.”

Ellerimi ellerinden kurtarıp sol omzundan tuttum. Yeşil gözlerini gözlerime dikmiş bakarken, “Derya Hanım, lütfen beni dinleyin” dedim.

Sesini çıkarmadan öylece bana baktı. Gözleri bana yardım et der gibi bağırırken, “size yardım edeceğim” dedim.

Derin bir nefes aldı.

“Şimdi lütfen beni dinleyin” dedim son kez. Başıyla onayladı.

“Öncelikle para mevzusunu kafanıza takmayın. Bana iki hususta söz vermeniz yeterli. Sonrasında bu iş bittikten sonra sizinle

hesaplaşırız.”

“Tabii, ne isterseniz...” deyiverdi.

Elimi omzundan çektim ve konuşmama devam ettim.

“Birincisi bana yalnızca doğruyu söyleyeceksiniz.”

“Tabii ki” dedi ikiletmeden.

“İkincisi yakalanmanız durumunda benimle konuştuğunuz her şeyi unutmuş olacaksınız. Ben avukatınız değilim.”

Bu cümlem onu tedirgin etti.

“Yakalanmak mı?” dedi sanki polisin peşinde olduğunu unutmuş da, ben ona hatırlatmışım gibi.

Cevabı kendi kendine bulması için sesimi çıkarmadım. Sonra “tabii ki, tabii ki” dedi kafasını yukarı aşağı sallayarak.

“Peki o halde” dedim “sorularıma geçeyim.”

Başıyla onaylayıp “buyrun” dedi.

Kolay sorulardan başlamak istedim. “Bana zarfı getiren küçük çocuğu nereden buldunuz?”

“Adresinizi öğrenmiştim. Bu sabah sizi gözetledim. Birinci kattaki dairenizde gördüm sizi. Sırtınız cama dönük, koltukta oturup gazete okuyordunuz. Köşede kağıt toplayıcısı bir çocuk görünce, size zarfı iletmesi için ona para verdim.”

“Peki” dedim, içimden bu küçük görgü tanığının önemsizleştirmeye çalışarak.

“Başar Bey’in ya da ikinizin kötülüğünü isteyecek bir kişi tanıyor musunuz?”

Kaşları çatıldı. “Bilemiyorum” dedi önce, sonra ekledi: “Karısı olabilir.”

Bakışları hoşuma gitmemiştir. “Başar Bey’in karısı ile tanışıklığınız var mı?”

Durakladı. “Şey... Birkaç kere bankaya o da gelmişti Başar ile beraber. Ancak ilişkimiz başladıktan sonra onu bir daha görmedim.”

“Bu cinayeti Başar Bey’in karısı ya da onun tuttuğu birileri işlemiş olabilir mi sizce?” diye sordum.

“İlişkimizi öğrendi ise yapabilir. Nasıl bir insan olduğunu tam bilemiyorum. Başar ondan bahsetmezdi” diye cevapladı.

Yüz ifadesi yumuşadı sonra. Başını iki elinin arasına alıp konuşmaya devam etti. “Kimsenin günahını almak istemem doğrusu.”

“Bankada çalıştığınıza göre bilirsiniz; Başar Bey’in hesabındaki para akışında olağan dışı bir hareket olmuş muydu son zamanlarda? Örneğin normalin üzerinde, yüklü bir mebla transferi gibi?”

“Başar’ın kendine ve şirketine ait birçok hesabı vardı. Gün içinde oldukça yoğun işlemleri olurdu. Ama olağan dışı bir hareket hatırlamıyorum.”

“Peki” dedim, “bana biraz süre vermenizi istiyorum. Şimdi ayrılacağız ve iki gün sonra 10.45’te burada buluşacağız. Lütfen dışarılarda fazla dolanmamaya çalışın ve benimle iki gün boyunca iletişime geçmeyin.”

Ayrılmadan birkaç adres bilgisi sordum. İşime yarayacaktı.

Eve döndüğümde Totti beni kapıda karşıladı. Yemeğini yedirip gezmeye çıkardım. Kafamda birçok soru vardı. Bu cinayet organize bir işe benziyordu ama neden suçsuz bir kadının üzerine cinayeti yıkmaya çalışsınlar ki? Yoksa Derya Hanım da mı işin içindeydi? Ama öyle olsa suç ona atılmazdı. Başar Bey’i eşi öldürmüş olabilir miydi? Bu soruların cevabı için araştırma yapmam gerekiyordu.

Karnım acıkma alarmları vermeye başlamıştı. Komşu apartmanın altındaki büfeden çift kaşarlı bir tost söyleyip, internet yardımıyla Başar Bey'i biraz araştırdım. Finansal yatırımlar, ekonomi ve portföy yönetimi ile ilgili makalelerine rastladım. Hem kendi firması varmış, hem de çeşitli internet gazetelerinde yazı yazıyormuş. Bu camiaya yabancı olduğumdan, bir broker olan Başar Bey'in tam olarak ne iş yaptığını anlamam için biraz daha ek araştırma yapmam gerekti. Yurt içi ve yurt dışı mecralarda, müşterileri adına çeşitli şirketlere ve yatırım araçlarına dair alım satım yapıp, komisyon karşılığı para kazanıyormuş.

Bunları okuyunca, ölüm nedeninin birilerine ciddi miktarda para kaybettirmek olabileceğini düşündüm, ya da yüklü bir miktar parayı zimmetine geçirmiş olabilirdi.

Derya Hanım'dan aldığım ilk adrese doğru yola çıktım. Başar Bey'in öldürüldüğü dairenin bulunduğu apartmana yarım saatlik bir yürüyüş ile ulaştım. Burası dört katlı, boyası yer yer dökülmüş, gri renkli eski bir binaydı. Balkon bulunmayan apartman, daha çok bir iş hanı havasındaydı. Silah seslerinin apartman sakinleri tarafından duyulmamış olması normal sayılabilirdi. Çünkü ilk üç katta ofisler vardı. Her katta tek bir dairenin bulunduğu apartmanın en üst katı ise Başar Bey'e aitti. Cinayetin işlendiği saatlerde iş yerleri boş olmalıydı. Binanın giriş kapısının yanında bulunan isimliklere baktım. Daireler, alttan yukarı doğru sırasıyla bir avukatlık bürosu, bir serbest muhasebeci ve bir diş kliniği tarafından işgal ediliyordu. Başar Bey'in dairesine karşılık gelen isimlikte boş bir kağıt vardı.

Apartmanın ahşap görünümlü, ortasında koyu renk cam bulunan kapısını hafifçe ittim ama açılmadı. Gözüme diş kliniğini kestirdim. Zili çaldım. İkiletmeden açıldı. Binanın içi karanlık ve havasızdı. Beni fark eden hareket sensörü girişin aydınlanmasını sağladı. İki basamak sonra, benim gibi orta siklet üç kişiyi taşıma kapasitesindeki asansöre bindim. On saniye kadar süren yolculuğumda aynada kendime baktım. Göz

altı morluklarım yine canımı sıktı. Bu aralar reklamlarda sık sık rastladığım yaşlanma karşıtı kremi almayı düşündüm.

Asansör küçük bir silkelene ile dördüncü katta durdu. Önce Başar Bey'in katına göz atayım dedim. Kapısı emniyet birimleri tarafından mühürlenmişti. Kapının önüne çekilen sarı şerit, "içeri girişlerin yasak olduğu" hissine sahip olmanızı sağlıyordu. Merdiveni kullanarak bir alt kata indim. Kliniğin kapısı sanırım benim için aralık bırakılmıştı. Girmeden önce kapı önünde duran temiz galoşları ayağıma geçirip, içeriye süzıldüm. Girişteki masada oturan kızıl saçlı hanım bana doğru hareketlendi. Julianne Moore'un epey genç haline tıpatıp benziyordu.

"Buyrun" dedi samimi gülüşü ve incecik sesiyle.

"Çok özür dilerim, randevusuz geldim, acaba..."

Cümleyi tamamlayamadan nazikçe beni içeri buyur etti.

"Buyrun tabii, kontrole mi gelmiştiniz?"

"Evet, diş ağrım var da."

"Şöyle buyrun lütfen, ben doktor hanıma haber vereyim."

Yerler duvardan duvara ince, mavi bir halıyla kaplanmıştı; hani şu üzerinde az kir birikenlerden. Buyur edildiğim salon, ancak iki kişilik üç koltuğun ve kare bir orta sehpanın sığabileceği büyüklükteydi. Sehpanın üzerindeki dergilere göz atmaya fırsat kalmadan küçük Julianne Moore yanımda bitti. Kimlik bilgilerimi ve telefon numaramı hızlıca bilgisayara kaydetti. Ceketimi alıp, bana muayene odasına kadar eşlik etti.

Doktor Gülizar Hanım beni odanın kapısında karşıladı. Minyon, kumral, sempatik bir hanımefendiydi. İçleri parlayan hafif çekik siyah gözleri ve bembeyaz düzgün dişlerini göstererek gülüşü, kanımın ısınmasını sağladı. Beni hasta koltuğuna oturtup şikayetimi sordu. Biraz ağrım olduğunu; çürük olduğunu

düşündüğüm dişimin arasına yemek artıkları girince dişimin sızladığını; üst kattaki Başar Bey ile randevuma bir saat kadar erken gelip kliniğe gözüm ilişince, haftalardır ertelediğim çürük dişimi anımsadığımı ve kendimi buraya attığımı söyledim.

Bir adım geri atıp beni süzdü. Yüzünde bana karşı önce bir şüphe, sonra bir acıma ifadesi fark ettim. Dudaklarını hafifçe büküp, şekilli kaşlarını çatarken, iki elini kalbinin üzerine götürüp sanki acıyormuş gibi bastırdı.

“Aman Allah’ım” dedi, “haberiniz yok demek?”

Şaşırmış bir aptalı oynadım. “Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum ciddi bir tavır takınıp kaşlarımı çatarak.

“Başar Bey’in iş arkadaşı mısınız?” diye sordu ellerini iki yana açıp beni tartmaya çalışan bir hava ile.

“Öyle sayılır. Bir tanıdık yönlendirdi. Kendisine bir konuda danışacaktım. Hem bunları neden soruyorsunuz? Başar Bey’e bir şey mi oldu yoksa?” dedim sesimi biraz sertleştirip, daha yüksek boyutta merak tınısı vererek.

“Çok üzgünüm” dedi, “Başar Bey’i kaybettik.”

Elimi kalbime götürdüm. Kalbim sıkıştıyormuş gibi yaptım. “Ne? Nasıl olur?” dedim sesimi kısarak. Yüzümdeki acıyı gördüğünden olacak, uzanıp kolumdan tuttu.

“İyi misiniz?” dedi benim için meraklanan bir tavır ile. İçeri seslendi.

“Ceren’ciğim, bir bardak su getirebilir misin rica etsem?”

“Bizim küçük Julianne’ın adı Ceren’miş” dedim içimden. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Su, soğuk soğuk iyi geldi. Biraz toparlanmış havasına girdim. Genç diş hekimine, Başar Bey’i sordum. İki yıldır bu klinikte

çalışıyormuş. Üç dört defa kliniğe gelmiş, oradan tanıyormuş. “Üstteki daireye pek uğradığını düşünmüyorum, muayeneye gelmesi dışında, bina içinde ya da yakınında hiç rastlaşmadık. Günlük rutin içinde, üst kattan herhangi bir ses duyduğumu da hiç hatırlamam” dedi. Polis ifadesini almış. Cinayet muhtemelen akşam işlenmiş. 0 saatte binadaki diğer daireler boşmuş.

Dertleşme bahanesi ile biraz bilgi öğrenmeye başlamıştım. Başar Bey’in elli yaşında, samimi ve esprili biri olduğunu, bir gelişinde kendisine küçük kırmızı bir saksıda antoryum çiçeği getirdiğini bile, utana sıkıla söyledi. Cam kenarındaki sehpanın üzerinde duran kırmızı saksının kenarına dayanmış şekilde duran, cenazelerde yakaya iliştirilen cinsten bir vesikalık fotoğraf gözüme ilişti. Başar Bey’e ait olduğunu hemen anladım. Yerimden doğrulup fotoğrafı elime aldım.

“Allah rahmet eylesin” dedim derin ve acıklı bir iç çekip.

Sonra, “hayatı hiç bitmeyecek gibi yaşadığımızdan; vesikalık fotoğraf çektirirken de, bu fotoğrafın bir gün cenazemizde kullanılabileceğini düşünmüyoruz” dedim. Üzücü bir tespitti.

Arkamdan gelen vurgulu bir “ah, evet” sesi tespitimi doğruladı.

Başar Bey, beyazlamış saçlarına rağmen, sanırım biraz tombulca olan yüzü ve köseliğinden ötürü, yaşından epey genç görünüyordu. Gayet alakasız bir şekilde “Pop’un Kralı” Michael Jackson’ın da aynı yaşta hayatını kaybetmiş olduğu geldi aklıma. Muhtemelen ikisi arasında başka bir benzerlik yoktu.

Dişime baktırıp, dolgularıma bir tane daha eklettim. Göze batmamak için, avukat ve muhasebeciye uğramama kararı aldım. Dışarı çıktığımda, sanki bu binada cinayet işleme planı yapacakmışım gibi, binanın bulunduğu sokağa etraflıca baktım. Beşiktaş Evlendirme Dairesi’ne doğru giden yukarıdaki ana caddeye yürürken bir çiçekçi, bir bakkal, bir de terzi dükkanı gördüm. Hiçbirinin güvenlik kamerası yoktu. En yakın

Mobese'nin ana caddeye dönünce ilerdeki trafik ışıklarında olduğunu fark ettim. Gerisin geri sokağa döndüm. Bu sefer aşağı doğru, sahil istikametine yürüdüm. Hiçbir dükkan yoktu. Sokağın sonunda bir süpermarket vardı. Dışarıdaki güvenlik kameralarını fark ettim. Kendimi Yılmaz Komiser rolüne hazırlayarak markete girdim. Kasiyerden müdürünü çağırmasını istedim. Müdür hemen geldi.

Kendimi hazırlandığım role uygun olarak tanıtıp, o sormadan, kimlik yerine Yılmaz Komiser'in kartvizitini gösterdim. Heyecandan olacak, pek bakmadan nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Olay ile ilgili hiçbir detay vermeden "bizimkiler sizden güvenlik kamera kayıtlarınızı aldılar mı?" diye sordum. Kimse ne bir bilgi sormuş, ne de güvenlik kamerası kaydını almıştı. Birkaç dakika sonra, elimde içerisinde son bir haftanın kamera kayıtlarını içeren bir taşınabilir bellek ile evimin yolunu tuttum.

Totti'nin su kabına göz atıp, eksilen suyunu tamamladıktan ve uslu bir çocuk olması karşılığında ödül mamasını verdikten sonra, bilgisayarımın başına kuruldum. Taşınabilir bellekteki videolardan, cinayetin işlendiği zaman aralığına denk gelenini buldum. Bu biraz samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Üstelik iğnenin cinsini bile bilmiyordum. Yine de videoyu ileri geri sardırarak dikkatlice izledim. Binanın bulunduğu sokaktan yürüyerek çıkan, ikisi kadın, beş şahıs tespit ettim. Üç de araba vardı şüpheliler listeme eklediğim. Katilin binadan çıktıktan sonra, Mobese'ye yakalanma ihtimalini düşürmek için, yukarıdaki ana cadde yerine aşağıdaki sokakları kullanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündüm. Sokaktan çıkan iki kadından biri Derya Özel'di. Haklı bir telaş içerisinde, hızlı adımlarla sokaktan çıkıp, sahile doğru ilerlerken kameranın açısının dışına çıkıyordu. Diğer dört kişiden üçünün hal ve hareketlerinde yüksek şüphe uyandırıcı bir unsura rastlamadım. Yalnız bir adam –siyah pardösülü olan– Derya Özel'den yarım saat kadar önce sokaktan çıkmış, önünü sıkı sıkı kapatarak, hızlı hızlı sahil yönüne doğru yürümüştü. Sokak lambasının

aydınlattığı kadarıyla yüzünü seçebildim. Oldukça uzun boylu, simsiyah saçlı ve kirli sakallıydı.

Arabalara tekrar göz attım. İkisi siyah, biri kırmızıydı. Kırmızı olan üstü açılabilir, spor bir otomobildi. Siyahların plakası seçiliyor, kırmızınıninki ise çamurlu olduğundan tam okunmuyordu. Okunan plakaları da arabaların modelleri ile beraber not ettim. Görüntüyü geri oynatıp arabaların içerisine baktım. Siyah arabalardakilerin yüzleri tam seçilemese de birinde orta yaşın üzerinde bir çift, diğerinde ise genç bir erkek olduğu aşikardı. Kırmızı arabanın karartmalı camları nedeniyle, içinde sürücü ya da yolcu koltuğunda kim varsa, kesinlikle görünmüyordu. Yine de tespitlerimi not defterime işledim.

Başar Bey'in eşi ile görüşmenin bir yolunu aradım kafamda. Bulamadım. Biraz daha düşündüm. Aklıma biraz ahlaksız bir plan geldi. İşleme ihtimali düşük olsa da, yürürlüğe sokmaya karar verdim. Tek amacımın Başar Bey'in katilini bulmak olduğunu düşünerek vicdanımı rahatlattım.

Başar Bey'in ev adresi de Derya Hanım'dan aldığım bilgiler arasındaydı. Bir taksiye atlayıp Ulus'a doğru yola koyuldum. Bir olta atacaktım. Bakalım balık oltaya gelecek miydi?

Ortaköy'ü geçip yokuştan yukarı tırmanırken, aklıma yıllar öncesinden can sıkıcı bir hatıra geldi. Bir müşterimin arabasında, yine aynı bu yol üzerinde, Aşkenaz Mezarlığı mevkisinde seyrederken kaza yapmıştık. Diğer arabanın içinde müşteriye göz dağı vermek isteyen birinin tuttuğu serseriler olduğunu ve bize arkadan kasıtlı olarak çarpmış olduklarını başta anlamamıştık. Dışarı çıkıp, düşen arka tampona bakarken olanlar olmuş; arkadaki arabadan inen dört adam, ellerindeki sopalarla bizi çok fena benzetmişlerdi. Şans eseri oradan geçen bir polis otomobili olmasa, oracıkta komalık olmamız işten bile değildi. Adamların polis arabasını görüp arabalarına binmesi ve sıvışıp kaçması bir olmuştu. O olayda kırılan ve iyileşmesi iki buçuk ayı bulan kaval kemiğim, ince

ince sızlayarak düşüncelerime eşlik ediverdi.

Taksici tarifim üzerine, beni olağanüstü boğaz manzarası olan lüks sitenin önünde bıraktı. Güvenliğe Yasemin Hanım ile görüşmek istediğimi söyledim. Kim olduğumu sordular.

“İrfan Pat” dedim. Rahmetli Başar Bey ile ilgili çok mühim bir konu hakkında görüşmek istediğimi ilettim. Yasemin Hanım beni güvenlik kulübesindeki telefona istemiş. “Hay hay” dedim içimden.

“Buyrun” dedi mesafeli bir ses.

“Hanımefendi, öncelikle başınız sağolsun. Sizi böyle uygunsuz şekilde rahatsız ettiğim için çok özür diliyorum. Telefon numaranız bende olmadığından sizi arayamadım. İsmim İrfan Pat, rahmetli eşinizin Güney Kore’den müşterilerini temsil ediyorum. Sizinle çok mühim bir konuda görüşmem gerekiyor. İzin verirsiniz...”

Sözümü tamamlayamadan söze girdi.

“Evimi nasıl buldunuz? Bu şekilde kapıya gelmeniz çok nahoş oldu” dedi buz gibi bir sesle.

Olabildiğince alttan alan ve kibar bir sesle oyunumu sürdürdüm.

“Tekrar çok özür diliyorum hanımefendi. Dediğim gibi Güney Kore’den bir yatırımcı grubunu temsil ediyorum. Adresinizi onlar bana iletiler. Sanırım rahmetli eşiniz acil durum bilgisi olarak kendilerine bu bilgiyi vermiş zamanında. Ancak maalesef ev telefonunuz kayıtlarında yokmuş. Bu sebeple buraya gelme durumunda kaldım. Uygun değilseniz, başka bir zaman...”

Yine sözümü tamamlayamadım.

“Uygun değilim” dedi sert bir şekilde.

“Pekala” dedim, “sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.”

Sustum. Biraz düşünmesi için süre verdim.

“İsminiz ne demiştiniz?” diye sordu. Sesi biraz yumuşamıştı.

“İrfan” dedim, “İrfan Pat.”

“Güvenliğe telefonunuzu bırakırsanız, sizi bir iki saate arayayım” dedi.

Dediğini yapıp oradan ayrıldım.

Yasemin Hanım aradığında Akmerkez’de geziniyordum.

“Bu akşam 20.15’te Akmerkez’de buluşalım” dedi. Aradığı numarayı kaydettim.

20.15’e daha birkaç saat vakit olduğundan, biraz daha gezindikten sonra bir taksiye atlayıp, evime gittim. Totti havlayıp kendi etrafında iki defa dönerek beni karşıladı. Bugünlük bir ödül maması yeterliydi. Ara öğün için dün aldığım Granola Bar’ı mideye indirdim. Sağlıklı atıştırmalıkları tercih ettiğim için kendimi bir kez daha tebrik ettim. Küçük dostumu biraz dolaştırdım. Hava kararmaya ve biraz daha serinlemeye başlamıştı.

Eve döndüğümüzde, internetin nimetlerinden Yasemin Hanım hakkında bilgi toplayarak faydalandım. Öncelikle onu tanıyabilmem için güncel bir fotoğrafını aradım. Facebook üzerinden profilini bulduğumda ortak bir arkadaşımız olduğunu da fark ettim: Fakülteden en yakın arkadaşım Fatih! Yasemin Hanım ile ne düzeyde samimi olduklarını bilmiyordum. Ancak Fatih’in ağabeyi Yılmaz Komiser’in bu cinayetten haberi olduğu kesindi. Yasemin Hanım ve Fatih yakın arkadaş ise, Yılmaz Komiser’in bu dosya ile özel olarak ilgileneceğini de tahmin etmek zor değildi. Yasemin Hanım ile görüştükten sonra komiser dostumu arayıp aramamaya karar verecektim.

Akmerkez’e vardığımda buluşma saatimize on dakika vardı. Üst kattaki kitabevine uğradım. Birkaç hafta önce rahmetli olan, çok sevdiğim polisiye yazarı Celil Oker’in son kitabının gelip

gelmediğini sordum. Henüz piyasaya çıkmamıştı. Halbuki birkaç ay önce, rahmetli ile son görüşmemizde kitabını tamamladığını, yakında yayınlanacağını söylemişti.

Yasemin Hanım ile buluşacağımız kafeteryaya yöneldim. Facebook profil fotoğrafını gören biri olarak, platin sarısı uzun saçları ve delici mavi gözleri olan hanımefendiyi fark etmemek güçtü. Fakat onu görmemiş gibi yaptım. Simaen tanıdığımı belli edip onu şüphelendirmek istemedim. Boş bir masaya oturup, onu beni aradığı numaradan geri aradım. Beklenmedik bir şey oldu; telefonu bir erkek açtı.

“Alo, iyi günler, Yasemin Hanım ile görüşecektim” dedim.

Bir an sessizliğin ardından, “kim arıyordu” diye sordu. Sesinde bir tedirginlik hissettim.

“Ben İrfan Pat, kendisi ile görüşmek için sözleşmiştik, o yüzden rahatsız ettim” dedim.

İsmimi daha önce duyduğunu belli eder ölçüde rahatlamıştı sesi.

“Kendisi Akmerkez’e geçti, sanırım sizinle buluşmaya” dedi.

“Ben geldim ama kendisi ile daha önce görüşmediğimizden onu tanıyamadım. Kendisine nasıl ulaşabilirim?” diye sordum oyunumu sürdürerek.

Bana Yasemin Hanım’ın telefonunu verdi. Son derece kibar bir şekilde teşekkür ederek telefonu kapattım.

Yasemin Hanım’ı, oturduğu tarafa bakmadan aradım. İkinci çalışta telefon açıldı.

“Yasemin Hanım merhaba, ben İrfan, geldim” dedim.

“Ben de geldim” dedi.

Yalandan etrafıma bakınır gibi yaptım. Göz göze geldik. Eliyle selam verdi. Hemen hareketlendim. Yanına otururken elini

sıktım. Başar Bey'den belki de yirmi yaş küçük olduğu tahmin edilecek kadar genç görünüyordu.

"Merhaba, memnun oldum" dedim.

"Ben de" dedi.

Bir yoklama çekmek istedim.

"Size beni aradığınız numaradan ulaşmaya çalıştım ama bir beyefendi çıktı" dedim gözlerinin içine bakarak.

İrkildi, gözleri büyüdü, yutkundu. Sonra hızlıca toparlanıp, "yanımda bir arkadaşım vardı, onun telefonundan aramıştım" dedi.

"Telefonunuzu kendisinden aldım" dedim çok gerekliymiş gibi.

Başını sallayıp anladığını bildirdi.

"Buyrun" dedi, "sizi dinliyorum, neymiş bu önemli konu?"

Sesi cüretkardı. Sanki bir an önce kalkıp gitmek istiyormuş gibi bir hali vardı.

Güney Koreli müşterim için bir isim uydurarak, kendisinin Başar Bey ile kadim bir dostluğu bulunduğunu, vefatına çok üzüldüğünü, cinayetin failinin henüz yakalanmamasından ötürü huzursuz olduğunu, dolayısıyla failin bir an önce bulunması için beni görevlendirdiğini bildirdim.

Yasemin Hanım, "ne alaka?! O kim oluyor ki? Hem siz de kimsiniz? Katili bulmak polisin işi değil mi?" diye tepki gösterdi.

Tepkisi oldukça sertti. Çok normal bulmadım. Sanki bu işin peşine polis dışında birilerinin daha takılması, onu huzursuz etmişti.

Özel dedektif olduğumu, zaman zaman polisle de işbirliği yaptığımı bildirdim. Bu araştırmamla ilgili de polise bilgi

vereceğimi söyledim.

Emniyet mensupları ile bağlantım olmasının, onu bir kat daha huzursuz ettiğini hissettim.

“O şirret Derya karısı” şeklinde ismini anarak, katilin zaten belli olduğunu, yakalanmasının an meselesi olduğunu bildirdi. Benim yapacağım ek bir araştırmaya ihtiyaç olmadığını üzerine basa basa söyledi.

Yine de birkaç soru sormak istediğini söyleyince, biraz da sesini yükselterek; Güney Koreli müşterime selamlarını iletip, konuyu Türk Polisi’ne bırakmamız ve bu işe burnumuzu sokmamamız ile ilgili telkinde bulundu.

Hiç ısrarcı olmadım. Masaya oturduğum ilk andan itibaren sergilediğim son derece kibar beyefendi imajımı bozmadan, vaktini aldığım için kendisinden özür dileyerek oradan ayrıldım. Aslında ayrılır gibi yaptım. Gözleri ile beni takip etmediğinden emin olup kafeteryaya yakın bir kolonun arkasına gizlendim. Ona belli etmeden, kendisini göz hapsine aldım. Tedirgin bir şekilde çantasından cep telefonunu çıkardı. Bir telefon görüşmesi yapıp hızlıca ayaklandı. Onu takip ettim. Aşağıya, otoparka indi. Kırmızı spor bir otomobilin ön yolcu koltuğuna bindi. Araba oldukça tanıdık gelmişti. Bu sefer plakası okunuyordu. Kendimi göstermeden plakayı not ettim. Şoför koltuğunda oturan kişiyi tam göremedim, ama bir erkek silüeti olduğuna emindim. Araba hızlıca hareket etti ve gözden kayboldu. Takibim şimdilik sona ermişti.

Eve gidince Fatih’i aradım. Yasemin Hanım’ı nereden tanıdığını sordum. Bir boşanma davasında müvekkiliymiş. Yasemin Hanım’ın başından bir evlilik geçmiş. Daha sonra rahmetli Başar Bey ile evlenmişler. Hatta Yasemin Hanım, Fatih’i düğünlerine bile davet etmiş ama bizimki gidememiş. Yalnız, Fatih’in Başar Bey’in öldüğünden enteresan bir şekilde haberi yoktu. Yurtdışındaymış, haberleri falan da takip etmemiş. Yasemin Hanım ile yıllardır görüşmemiş.

Tabii Fatih'ten bu bilgileri alırken, bana neden bu konu ile ilgilendiğimi sormadan edemedi. Ona şu uydurma Güney Koreli müşteri hikayemi anlattım. Bunu yaparken dostuma yalan söylediğim için az da olsa üzüldüm. Nasılsa, işler açıklığa kavuştuğunda, bir içki sofrasında olan biteni detaylıca anlattırdım.

Ardından, Yılmaz Komiser'i aradım. Güney Koreli hikayesine sadık kalarak, konuyu araştırdığımı söyledim. Önce sert çıktı. Bu işe karışmamam gerektiğini söyledi. Sonra, eski hukukumuzun hatrına yumuşadı. Belki de katil zanlısını halen bulamamalarından ötürü benden yardım umdu. Ertesi sabah buluşmak için sözleştik.

Totti ile akşam yürüyüşünü biraz uzattım, Başar Bey'in öldürüldüğü binaya tekrar gittim. Saat geç olmasına karşın dış hekimimizin kliniğinin ışıkları yanıyordu. Şeytan dürttü, bir yoklasam mı diye düşündüm. Sonra, iki yan bloğun önünde kırmızı spor arabayı fark ettim. Koyu renk camları dikkatimi çekti. Plakası da notlarımdaki araba ile eşleşiyordu. İçimdeki ses biraz beklememi söyledi. Az ileride karşı kaldırımda bir apartmanın kuytusunda gizlendim. Totti, uzun yürüyüşün ardından yorulmuştu. Sözümü dinleyip ayağımın dibine oturdu ve sessizce etrafı izledi.

Az sonra binadan Dış Hekimi Gülizar Hanım çıkıverdi. Aceleci bir hali vardı. Kırmızı arabaya binip oradan uzaklaştı. Bunu fırsat bilip ofisine uğramak istedim. Sanki geçerken uğramışım gibi aşağıdan zile bastım. Apartman kapısı açıldı. Yukarı çıkınca beni kapıda Ceren -yani küçük Julianne- karşıladı. Gülizar Hanım'a uğrayıp bir şey sormak için geçerken uğradığımı söyledim.

"Kendisi az önce çıktı, beş dakika ile kaçırdınız" dedi dudak bükerek. Bir yandan da kucağımdaki Totti'yi sevdi. Bir iki iltifat etti. Totti de onu sevmiştii belli ki. Bunu onun parmaklarını koklayıp yalayarak gösterdi.

“Yoksa şu kırmızı araba ona mı ait?” diye yokladım, “tam apartmana girerken park ettiği yerden çıkıverdi ama içindeki kişiyi tam göremedim” dedim.

“Aaa, evet, Gülizar Hanım’ı görmüşsünüz” deyiverdi.

“Geçen geldiğimde kaldırım kenarında görmemiştim, oldukça gösterişli bir araba” dedim.

“Görmemeniz normal, Gülizar Hanım’ın kardeşi ondan daha çok kullanır o arabayı” dedi küçük yaramaz bir gülüş atarak.

“Gökhan Bey mi?” diye uydurma bir isimle yem attım, sanki tanıyormuşum gibi.

“Yok hayır, Ümit Bey, yoksa kendisini tanıyor musunuz?” diye sordu, Ümit Bey’e olan ilgisini gizleyemedi.

“Hayır tanımıyorum, Gülizar Hanım’la sohbet ederken kendisinden bahsetmişti sanırım” dedim.

Lafı fazla uzatmadan oradan ayrıldım. Öğreneceğimi öğrenmiştim. Hem Ceren’in de mesaisi bitmiş görünüyordu, benim hemen arkamdan ofisi kapatıp çıkmaya niyetliydi sanki.

Eve dönünce kendini “etik hacker” olarak tanımlayan ve zaman zaman yardım aldığım bir dostumdan pek de etik olmayan bir istekte bulundum. Beni kırmadan kabul etti. Bana Gülizar’ın kardeşi Ümit’in fotoğrafını bulup yolladı. Fotoğrafı görür görmez, elimdeki güvenlik kamera kayıtlarındaki, hal ve hareketlerinde yüksek şüphe uyandırıcı bir unsura rastlamadığım erkeklerden biri ile uyuştuğunu fark ettim. Kamera kaydını dondurup biraz büyüttüm. Görüntü çok net olmamakla beraber; şu uzun boylu, simsiyah saçlı ve kirli sakallı şüpheliden hemen önce sokaktan çıkan bu kişinin Ümit olduğu aşıkardı.

“Etik hacker” arkadaşşımdan bir yardım daha istedim. Yasemin Hanım’ın beni aradığı ve ben daha sonra aradığımda bir erkek sesinden yanıt aldığım numaranın Ümit’e ait olduğunu teyit

etti.

Hemen Yılmaz Komiser'i aradım. Yasemin Hanım ve Ümit'in Başar Bey'in cinayet failleri ya da azmettiricileri olabileceği yönünde şüphelerimden bahsettim. Gülizar'ın da işin içinde olabileceği, ancak birinci derecede şüphelilerim arasında olmadığını söyledim. Yılmaz önce itiraz etti ve anlattıklarına kuşku ile yaklaşp, teorimi çürütmeye çalıştı. Derya Özel'in kaçak durumda olduğunu, cinayet silahında ve evin birçok yerinde parmak izi olduğunu söyledi. Dolayısıyla, birinci şüphelisi oydu. Bunun aksini iddia etmem için yeterince kanıtım olmadığını belirtti.

Yine de yoğun ısrarlarıma dayanamayarak benimle Başar'ın evinde buluşmaya razı oldu.

Ertesi sabah erkenden cinayet mahallinde buluştuk. Cinayetin işlendiği odaya girdiğimde kanım çekilir gibi oldu. Yatak üzerinde bulunan kanlı çarşaf tabii ki olay yeri inceleme ekibi tarafından alınmıştı ama yatağın neredeyse yarısı koyu renk kan lekeleri ile kaplanmıştı. O an Derya Özel'in bana anlattığı olaylar gözümde canlandı. Kadıncağızı bayıltıp bir de cesedin yanına yatırırvermişlerdi. Uyandıktan sonra titreyerek acı gerçeğe tekrar yüzleşmesi çok büyük bir şok olsa gerekti. Kafamı kaldırdığımda Yılmaz Komiser ile göz göze geldik.

"Ne o? Gören de daha önce cinayet mahalli görmedin sanacak" diye takıldı.

"Yok abi" dedim, "sadece bir an olayları kafamda oturtmaya çalıştım."

Gülümsedi. Sonra, o ana kadar bana iletmediği bir bilgi verdi. Başar Bey'in tırnaklarının arasında bulunan doku kalıntılarına DNA analizi yapılmış ve bulunan Y-STR kromozomlarının önceden adam yaralama ve hırsızlıktan sabıkası bulunan Gündüz Sarısakal isimli şahıs ya da ailesinden birine ait olabileceği belirlenmiş. Bu kişi hakkında arama emri çıkarılmış ancak şu

ana kadar izine rastlanamamış.

Hemen “bu adam uzun boylu ve esmer mi” diye sordum.

Yılmaz Komiser teyit etti. Yanımda getirdiğim tabletimi açıp, süpermarketin güvenlik kamera görüntülerinden ayıkladığım şüpheli şahsın videosunu gösterdim.

“İşte bu adam” deyiverdi komiser.

Heyecanı iliklerimde hissediyordum. Artık bir numaralı cinayet faili Gündüz Sarısakal’dı.

Yılmaz Komiser, cinayet planı teorime artık biraz daha itimat ediyordu.

Teorime göre, Yasemin Hanım ve Gülizar’ın kardeşi Ümit sevgililerdi. Ümit, Gündüz’ü kiralık katil olarak tutmuş, hatta ona cinayet planında eşlik etmişti. Derya Özel’in anlattıkları harfi harfine doğruydu. Yasemin Hanım, eşi ve Derya Özel’in o evde buluştuğunu biliyordu. Ümit ile de muhtemelen Gülizar’ın muayenehanesinde tanışıp sevgili olmuşlardı. Birlikte haince planı kurmuşlar, Başar’ı öldürtüp suçu Derya Özel’e atmışlardı. Bina içinde ya da binayı gören güvenlik kamerası bulunmaması, Derya Özel’in parmak izlerinin cinayet mahallinde bulunup kendisinin olay yerinden kaçması, bu planın o ana kadar işlemesine sebep olmuştu. Hesaba katmadıkları şey ise, Başar Bey’in Gündüz Sarısakal’a direnç göstererek, tırnağı ile derisinden bir parça doku alacak şekilde onunla temas etmiş olmasıydı. Tabii, Derya Özel’in de bendeniz İrfan Pat’ı bularak, bu hain planın kurgusuna dair ip uçlarını birleştirmeme olanak sağlaması; eminim akıllarının ucundan bile geçemezdi.

O günün akşamı Yılmaz Komiser aradı. Gündüz Sarısakal’ı yakalamışlar. Başar Bey’i öldürdüğünü itiraf etmiş. Onu Başar Bey’i öldürmesi için Ümit tutmuş. Cinayeti işlerken Ümit de yanındaymış. Bunun üzerine Yılmaz Komiser ve ekibi, Yasemin Hanım ve Ümit’i çapraz sorguya almışlar, ifadelerindeki bir

takım örtüşmeyen tutarsızlıklardan ve teorimden yola çıkarak biraz sıkıştırmışlar. Nihayet teorimle birebir örtüşen gerçekler su yüzüne çıkmış. Diş Hekimi Gülizar Hanım'ın konuyla ilgisi yokmuş. Onu da sorguya almışlar ve masum olduğu ortaya çıkmış. Tek günahı şımarık kardeşi Ümit'e ne zaman isterse arabasını vermekmiş.

Yılmaz Komiser'in bana çok kızacağını bile bile; bu işe Derya Özel'in talebi ile dahil olduğumu, bildiğim tüm detaylar ile birlikte bir çırpıda telefonda anlatıverdim. Komiser haklı olarak bana çok kızdı ancak cinayeti çözmelerindeki yardımımı da hesaba katarak yumuşadı. Derya Özel'i hemen emniyete, ifade vermesi için yollamamı tembihledi.

Ertesi gün anlaştığımız saatte ve yerde Derya Özel ile buluştuk. Elbette buluşma anımızda kendisinin gelişmelerden haberi yoktu. İki gündür pek bir şey yiyip içmediğinden olacak, önceki görüşmemize göre çok daha solgun ve bitkin haldeydi. Ona bir iyi, bir de kötü haberim olduğunu söyledim. Önce kötüyü duymak istedi.

"Sizinle birazdan emniyete gitmemiz gerekiyor" dedim. Bir saniye içinde, üzüntü ve nefreti gözlerinde büyürken görünce gülümseyerek "durun" dedim. İyi haber, kötü haberin etkisini bir anda silecek.

Kaşları çatık vaziyette, "siz benimle dalga mı geçiyorsunuz" dedi. Nefesini tüm gücü ile burnundan soluyarak bağırmaya hazırlanırken, "Başar Bey'in katillerini yakaladık" dedim.

Kıpkırmızı gözlerinden, pespembe yanaklarına inen yaşları silerek, çatallaşan sesi ile "ne diyorsunuz" diye bağırdı. Etrafta herkes bize bakıyordu.

Uzattığı ellerini avuçlarımdan içine aldım ve "Derya Hanım" dedim. Artık kaçmanıza gerek yok. Her şey ortaya çıktı!"

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Yüzünü silip, sakinleşmesini bekledim. Sonra tüm detayları anlattım. Her ne kadar aklına cinayet

azmettiricisi olarak Yasemin Hanım gelmiş olsa da, gerçek ile yüzleşince epeyce şaşırdı. Önce algılayamadı. Tekrar tekrar teyit etmem için ayrıntıları sordu.

Daha sonra, verdiği ilk tepkiler aklına gelince utandı. “Ama siz de böyle pat diye söyleyince, ne yapsaydım, nasıl tepki verseydim yani” diye çıkıştı.

İçimden “Pat Pat İrfan Pat” dedim, “yine yaptın yapacağın...”

Derya Hanım ile beraber emniyete gittik. İfadesini verip serbest kalınca boynuma atıldı. Sevgilisini kaybeden bir kadının üzüntüsü ve cinayet faili şüphelisi olup aklanmasının mutluluğu birbirine karışmıştı o güzel yeşil gözlerinde... Sonra hüznün ve mutluluğun ortak şerbeti olarak göz yaşları döküldü. Onu taksi ile evine bırakıp mahalleme döndüm. Evde beni bekleyen minik dostumu alıp Maçka Parkı’nın yolunu tuttum. Parkın kenarındaki ıhlamur ağacının altındaki bank boştu. Oturup geçirdiğim dopdulu üç günü düşündüm.

Yaptığım işin maddi karşılığını almıştım, ancak her zaman olduğu gibi manevi tatminim daha büyük oldu. Hakikatin ortaya çıkmasına yardımcı olmuş, suçluların da suçsuzların da ait oldukları yerlere çekilmesini sağlamıştım.

Eve dönüş yolunda, kağıt toplayıcılığı yapan yedi sekiz yaşlarındaki, bana Derya Özel’in mektubunu ulaştıran, o çocukla burun buruna geldik. Beni hemen tanıdı, ama tanımamazlığa gelerek önüne baktı. Tam yanımdan geçerken, “hadi bakalım” dedim, “sana sıcak bir çorba ısmarlayayım, hak ettin.”

Çekindi ama ikiletmedi, peşimden geldi. Çorbasını içerken kafasını hiç kaldırmadı. Sadece elini koklayıp yalayan Totti’ye gülümsedi.

Yamaç YALÇIN. Detektif proza